

Kemin lentopäivät 29. 6. 28.

Ei kemiläisten ilmailuharrastus ole eilisen päivän tuotetta, kuten ehkä arvoisan lukijan mieleen voisi pälkähtää päällekirjoituksen luettuaan. Jo vuonna 1923 saivat Kemissä kierto-lennolla käyneet ilmavoimien lentäjät todeta, että kemiläisissä on ainakin uteliaisuuden aiheuttamaa innostusta lentokoneita ja lentämistä kohtaan, sillä ne kaksi päivää, mitkä koneet olivat Kemissä, oli koneiden laskuranta mustanaan „kansaa”, puhumattakaan siitä, että kaupungin koulut olivat mainitut päivät tyhjinä ja „kakarot” tietenkin lentorannassa. Kun niihin aikoihin perustettiin Kemiin jonkinmoinen Ilmavoimien bensini-asema, seurasi siitä itsestään, että Ilmavoimien lentokoneiden matkat pohjoiseen ja takaisin tapahtuivat seuraavina vuosina juuri Kemin kautta. Täten kemiläisten lentoinnoston pysytettiin sopivalla tavalla vireillä.

Ehkä edellämainitusta johtuikin, että keväällä 1927 Kemin Ilmapuolustusyhdistys „nousi pystyyn” aivan kuin itsestään ja aloitti vaatimattoman toimintansa. Ensimmäisenä tehtävänään ryhtyi yhdistys ruinaamaan Ilmapuolustusliiton toimesta koneita lentopäiviä varten Kemiin. Monen toistuneen pyynnön ja miltei yhtä monen epäävän vastauksen jälkeen ilmoitti Liiton asiamies kuluvan vuoden kesäkuun alussa, että nyt saatte Turkinsaaresta 5 konetta sekä Heiskalan „heiloinensa”. — Tämä tulee niin äkkiä, huokasivat kemiläiset ilmapuolustusyhdistyksen „paapat”, kuten entinen ikäneitokin häntä kosittaessa, tottumattomina tällaisiin yllätyksiin.

Mutta mikäpäis auttoi, kun kerran oli saanut sen mitä oli kauan pyytänyt, oli se luonnollisestikin otettava vastaan. „Papat” pistivät toimeksi ehtiäkseen saada asiaan kuuluvat valmistavat työt suoritetuksi. Ja kun se päivä vihdoinkin valkeni — mikäli päivä yleensä juhannuksen aikaan Kemissä valkenee —, jolloin turkkilais — anteeksi turkinsaarelaisten — piti koneineen saapua, oli kaikki „klaarina” pienimmästä piletitrokarista asiantuntemuksella ja oikeilla mitoilla tehtyihin laskusiltoihin saakka.

Puolilta päivin koneet sitten hienossa tiikusateessa saapuivatkin. Sen iltapäivän aina siihen hetkeen saakka, jolloin Heiskala Ilmattaren „helmoja” heilutellen rantaan laski, oli maihintulopaikka kansaa tupaten täynnä.

Vaikka kansa oli innostusta täynnä, kului yö sentään rauhassa, paitsi tietenkin niiltä, jotka epätoivoisesti vuoteellaan heittelettien tekivät enemmän taikka vähemmän tunnollisesti tiliä synneistensä, kaiken mahdollisen varalta, tultuaan ehtoolla luvanneeksi lähteä lentämään „Ilmattarella” seuraavana aamuna. Tuli se aamu näillekin, ja kaunis aamu tulikih. Kello 8:sta aamulla „hirsasi” Ilmattaren Cirrus ja kemiläiset „paapat” kaameista yöunistaan huolimatta antautuivat luotamuksella Ilmattaren seuraan. Eikä se Ilmatar kovin „ken-

ku” ollutkan, koska naisseurassakin ilmassa kävi. Saipa se käyttää erästäkin kemitärtä useampaankin oteeseen ylhäällä, ja luulen että syynä siihen oli se, että tällä matkustajalla oli erikoinen halu katsoa koneessa taakseen ja . . . Se siitä, ei puhuta enempää.

Kello yhdeltä päivällä alkoi sitten päivien varsinainen ohjelma Merilentooskaaderin onnistuneesti esittämällä ja ihas-tuksella seuratuilla muodostelmalennoilla. Heti sen jälkeen seurasi Ilmattaren ja Heiskalan „solotanssi”. Siinä tuli jos mitä mutkaa. Tuli tynnyrit, syöksykierukat, loopingit, traves-mangit, laver-mangit ja ties mitkä hirmuheilahdukset. Ja kansa se katsoi kaula kierteellä ja silmät tapilla esitystä puhjetakseen esityksen jälkeen julkituomaan ajatuksensa: „että ei se lentäminen mitään vaarallista olek . . .” Siihen katkesi ajatus. Syynä siihen oli Jussi-papan kaamean käheä huuto: tuntematon mies heitetään yli laidan, sekä saman aikaisesti havaittu miehen putoaminen korkealla kiertelevästä IL-koneesta. Kaikki tämä oli edellisen jälkeen liian „jännää”. Vasta sitten kansan henki pääsi syvällä huokauksella salpauksesta, kun laskuvarjo levittäikse putoavan miehen yläpuolelle, muuttaen hurjan syöksyn hitaaksi laskuksi. Sinne se laski Ruutin rantaan, ja kansa riensi mustana massana sinne puristamaan urhollisen hyppääjän kättä. — Koivusen-Heikin „overalls” siellä vain sahajauhoilla täytettynä alas tuli, sillä näillä varjoilla ei anneta elävien miesten hypätä. Mutta kaikesta huolimatta kiertää kansan suussa huhu, että mies siellä sittenkin oli.

Kun sitten vielä iltapäivä oli lentohaluisia Ilmattarella lennätetty ja Kemin Ilmapuolustusyhdistyksen iltamat „Pirtillä” pidetty kemiläisissä oloissa harvinaisen hyvällä yleisömenestyksellä, olikin lentopäivien virallinen puoli lopussa. Koska seuranneen epävirallisen puolen selostamiseen allekirjoittanut on asianomaisena jäävi, jääköön sen kertominen sikseen.

Seuraava aamu oli erojaisia varten pyhitetty. Pienin kappauksen tuntein taisivat pidetyt vieraat rannasta rullata, havaittuaan, etteivät isännät Lapinkaan raukoilla rajoilla jääpuikkoja ole.

Niin, että oliko kansa innostunutta ja oliko lentopäivistä hyötyä, kysyttäne. Kysykää Ilmapuolustusyhdistyksen rahastonhoitajalta, niin saatte kuulla, että ainakin hän on tyytyväinen, ja siitähän te asian ymmärrätte. Kun vielä sanon, että „kansaa”, joka myötävaikuttanut tyytyväisyyden tunteen aikaansaamisen mainitulle rahastonhoitajalle raha-arkkunsa haltijana, oli myöskin tyytyväinen, lienee asia kaikin puolin selvä. — Niir, tervetuloa taasen lentokoneilla Kemiin!

„Grönroos”.